

og hvorfor man har forbudt Skjødets Thinglæsning. Jeg vil haabe, hvis denne Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslaget, maatte gaae igjennem, at det da vilde bevirke, at man vil kunne erholde lignende Bestemmelser i de andre Tilfælde, som omhandles i den tidligere Lovgivning, saaledes at kun det Offentliges Ret reserveredes ved et Skjødets Thinglæsning, men denne ikke ganske forbydes. Saaledes kunde der vistnok ikke være Noget til Ginder for, at et Skjøde, der var udstedt paa ustemplet Papir, blev thinglæst, og Kongens Kasses Ret blot reserveredes ved en Paategning af Retskriveren; men det er i Særdeleshed ved Udskyninger, naar saadan ikke er berigtiget, at disse Bestemmelser i enkelte Tilfælde kunne vise sig i højeste Grad uheldige, saa at en Families hele Belfærd deraf kan være afhængig. Det er saaledes, saavidt jeg skjønner, paa ingen Maade nødvendigt, at Justitsministeriet maa see Skjødet, og jeg troer, at det vilde være meget uheldigt, hvis man vilde optage en Bestemmelse om, at Justitsministeren skulde give Skjødet Paategning. Det er vel saa, at en saadan Bestemmelse findes i Lovforslagets oprindelige § 2; men Grunden til, at denne Bestemmelse stod der, var den, at man slet ingen Control havde tænkt at sætte ind i dette Lovudkast, og man derfor ansaae det nødvendigt, for at Justitsministeriet kunde gives Leilighed til at kontrollere Afhændelsen, hvis dertil maatte findes Anledning, at forstikke sig om, at Ministeren altid fik Skjødet at see før det blev thinglæst. Men kan man holde saadanne Bestemmelser ude, og det troer jeg man kan, saa gjør man i Sandhed klogest og rettest deri. Det vil, saavidt jeg skjønner, heller ikke hjælpe Noget; thi vel er det sandt, at Vedkommende, naar han har sit Skjøde forsynet med en saadan Paategning, er sikker paa fra Lehnets Side, at Intet er til Ginder derfor; men han kan have betalt Kjøbesummen, før han har faaet Skjøde derpaa, og derved kan netop disse Banfeligheder opstaae, som den anden Landstingsmand for 7de Valgfreds (Nyholm) anførte, og som jeg troer i Særdeleshed derved ere opstaaede, at vedkommende Fæster har kjøbt Gaarden og afbetalt en Deel paa den overensstemmende med Kjøbecontracten, og slet intet Skjøde

Tilfælde. Det er fremdeles sagt, at 20 Aar er for lang en Tid for Capitalens Uopstigelig-
hed og 30 Aar altsaa endnu saa meget mere for lang; jeg skal ikke nægte, at jeg sjøtter slet ikke meget om den meget lange Tid, jeg troer ogsaa at 20 Aar vilde være tilstrækkelig; kun skal jeg bemærke, at der har været forskellige Mening-
ninger derom i Comiteen, idet Nogle vilde have, at den indestaaende Deel af Kjøbesummen skulde være aldeles uopstigelig, hvilket jeg paa det Bestemteste maa erklære mig imod, medens Andre vilde have 20 Aar, og saaledes er man ved et Slags Compromis kommet til at tage 30 Aar.

Skytte: Det er blot med Hensyn til den sidste Talers Foredrag i Anledning af § 4, at jeg vil tillade mig nogle Ord, idet jeg deler Ansæelse med de ærede Talere, som formene, at den Præmie, som man har kaldt det, der er fastsat i § 4, — om den overhovedet bør tilstaaes — betydeligt bør reduceres. Den sidste Taler anførte derimod, at man havde forholdt Præmien, fordi der skulde holdes strengere Control; fra først af vilde man slet ingen Control have, senere hen havde man forholdt den, men jeg kan ikke forstaae, hvorfor der skulde betales den eventuelle Besidder en vis Procent, fordi der bør holdes Control med en Kjøbesum, som han indvinder ved Salget, og som ikke er hans, men som under vilkaarlig Bestyrelse betydeligt kunde reduceres, naar en saadan Control ikke fandt Sted. Han yttrede endvidere, at man havde tilstaaet Præmien, for at Salget kunde gaae raff fra Haanden, ja! det er rigtigt, det indrømmer jeg; thi seer man kun hen til, at Salget kan gaae rafft fra Haanden, da er det vistnok ganske rigtigt, at Præmien da vil svare til Hensigten; men dette Argument kan jeg i alt Fald kun tiltræde, naar der alene var Tale om, at Handelen skal gaae rafft fra Haanden. Jeg troer, at den ærede Taler selv tidligere har udviklet, at der er 2 Hovedøiemed, som der skal tages Hensyn til ved denne Lov, det ene, at Handelen skal gaae rafft fra Haanden, hvorved Selvetendom fremmes, et Hensyn, som jeg fuldkommen deler med ham, men det andet Hovedhensyn er, at Fideicommissets Interesse skulde varetages, og det steer netop ikke, hvis § 4 antages. Jeg har